

Πώς να απολαύσετε την αληθινή ψυχική γαλήνη

Μέρος 4/4

**Υπερηφάνεια εναντίον
Ταπεινοφροσύνης
Από τον Derek Prince**

Στον πυρήνα του τίτλου αυτής της σειράς, «Υπερηφάνεια εναντίον Ταπεινοφροσύνης», βρίσκεται ένας αιώνιος, πνευματικός νόμος που ενεργεί σε κάθε λεπτομέρεια της ζωής μας — ένας νόμος που ταυτόχρονα διέπει ολόκληρο το σύμπαν. Στο Κατά Ματθαίον 23:12, ο Ιησούς διατύπωσε για πρώτη φορά αυτόν τον νόμο:

**«Γιατί όποιος υψώσει τον εαυτό του θα
ταπεινωθεί· κι όποιος ταπεινώσει τον εαυτό
του θα υψωθεί.»**

Ο ίδιος αυτός νόμος επαναλαμβάνεται δύο ακόμη φορές στην Καινή Διαθήκη, και κάθε φορά προέρχεται από τα ίδια τα χείλη του Ιησού. Ο Ιησούς απέδιδε ιδιαίτερη

σημασία σε αυτή την αρχή και υπενθύμιζε συνεχώς στους ακροατές Του ότι αυτή ενεργεί στη ζωή τους.

Μια Απαραίτητη Προϋπόθεση

Στις τρεις προηγούμενες διδασκαλίες πάνω σε αυτό το θέμα εξήγησα πώς αυτή η αρχή εφαρμόζεται στην προσωπική μας σχέση με τον Θεό. Η αυτοταπείνωση αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για να έρθουμε αρχικά στον Θεό και, στη συνέχεια, για κάθε περαιτέρω πρόοδο στην πνευματική ζωή. Η Αγία Γραφή λέει πάντοτε: «Ταπεινωθείτε... ταπεινωθείτε». Με άλλα λόγια, είναι κάτι που πρέπει να κάνουμε εμείς οι ίδιοι. Ξεκινά από τη θέληση και εκφράζεται με την κατάλληλη πράξη.

Σε αυτή την τέταρτη διδασκαλία της σειράς θα προχωρήσω ένα βήμα παραπέρα με αυτή την αρχή, δείχνοντας πώς εφαρμόζεται στη σχέση μας με τους ομοπίστους μας. Βλέπετε, η στάση μας απέναντι στον Θεό συχνά αποκαλύπτεται από τη στάση μας απέναντι στους ανθρώπους. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στην περίπτωση της ταπεινοφροσύνης — πρέπει να εκφράζεται όχι μόνο απέναντι στον Θεό, αλλά και απέναντι στους ανθρώπους.

Συχνά έχουμε την τάση να εξαπατούμε τον εαυτό μας σε ζητήματα αυτού του είδους. Ισχυριζόμαστε ότι έχουμε τη σωστή στάση απέναντι στον Θεό, όμως στις σχέσεις και στις συναναστροφές μας με τους συνανθρώπους μας εκδηλώνουμε μια εντελώς διαφορετική και λανθασμένη

στάση. Η αλήθεια είναι ότι, αν έχουμε πραγματικά τη σωστή στάση απέναντι στον Θεό, αυτή θα εκδηλώνεται και στη στάση και στη συμπεριφορά μας απέναντι στους συνανθρώπους μας. Αν όμως εκδηλώνεται μια λανθασμένη στάση απέναντι στους ανθρώπους, τότε αυτό αποτελεί ένδειξη ότι κάποια πτυχή της στάσης μας απέναντι στον Θεό δεν είναι σωστή.

Τρία Διαφωτιστικά Αποσπάσματα

Σε αυτό το ζήτημα της αυτοταπείνωσης, πρέπει να εφαρμόζουμε την αρχή όχι μόνο στην άμεση σχέση μας με τον Θεό, αλλά και στη σχέση μας με τους συνανθρώπους μας. Η αυτοταπείνωση επιτάσσεται σε διάφορα σημεία της Καινής Διαθήκης. Ας εξετάσουμε τρία παραδείγματα, αρχίζοντας από την επιστολή προς Φιλιππησίους 2:3:

«Μην κάνετε τίποτε από ανταγωνισμό ή από ματαιοδοξία, αλλά με ταπεινοφροσύνη ας θεωρεί καθένας τον άλλο ανώτερό του.»

Προσέξτε ότι η ταπεινοφροσύνη εκδηλώνεται όταν θεωρούμε τους άλλους ανώτερους από τον εαυτό μας. Είναι το αντίθετο της ιδιοτελούς φιλοδοξίας ή της μάταιης κenoδοξίας.

Στη συνέχεια διαβάζουμε μια σύντομη αλλά πολύ σημαντική δήλωση στην επιστολή προς Εφεσίους 5:21:

«Να υποτάσσετε ο ένας στον άλλο με φόβο Χριστού.»

Το συμπέρασμα είναι απολύτως σαφές. Αν πραγματικά φοβόμαστε και σεβόμαστε τον Χριστό, αυτό θα εκδηλώνεται στη στάση μας ο ένας απέναντι στον άλλον. Δεν θα υποτασσόμαστε απλώς στον Χριστό, αλλά θα υποτασσόμαστε και ο ένας στον άλλον. Αν ισχυριζόμαστε ότι υποτασσόμαστε στον Χριστό, αλλά δεν υποτασσόμαστε ο ένας στον άλλον, τότε ο ισχυρισμός μας ότι υποτασσόμαστε στον Χριστό δεν είναι βάσιμος.

Το τρίτο βιβλικό μας παράδειγμα είναι στην Α' επιστολή προς Πέτρο 5:5:

«Κι όλοι μαζί, με υποταγή ο ένας στον άλλο, εγκολπωθείτε την ταπεινοφροσύνη. Γιατί, ο Θεός εναντιώνεται στους υπερήφανους, στους ταπεινούς όμως δίνει τη χάρη του.»

Μου αρέσει να παραθέτω τη μετάφραση του J. B. Phillips για το συγκεκριμένο εδάφιο, η οποία λέει: «Πράγματι, να

υποτάσσετε ο ένας στον άλλον, και να φοράτε την «ποδιά» της ταπεινοφροσύνης, υπηρετώντας ο ένας τον άλλον» (Phillips). Στα Ελληνικά, η λέξη που μεταφράζεται «εγκολπωθείτε» σημαίνει συγκεκριμένα «φορέστε» ένα ορισμένο είδος ποδιάς, την οποία φορούσαν μόνο οι δούλοι. Με άλλα λόγια, ο Πέτρος λέει: «Να έχετε απέναντι στους άλλους τη στάση ενός δούλου». Αυτή είναι η αληθινή έκφραση της ταπεινοφροσύνης.

Η Εξαιρετική Ταπεινοφροσύνη του Αβραάμ

Ας εξετάσουμε δύο παραδείγματα εφαρμογής αυτής της αρχής, τα οποία προέρχονται και τα δύο από την Παλαιά Διαθήκη. Το ένα αφορά τη ζωή του Αβραάμ και το άλλο τη ζωή του Ιακώβ. Θα ξεκινήσουμε με το παράδειγμα από τη ζωή του Αβραάμ, το οποίο περιγράφει τη σχέση και τις συναναστροφές του Αβραάμ με τον ανιψιό του, τον Λωτ. Η σχετική αφήγηση βρίσκεται στη Γένεση 13:5–17. Πρόκειται για ένα αρκετά εκτενές απόσπασμα, αλλά θα είναι χρήσιμο να το παραθέσουμε ολόκληρο, χωρίς να παραλείψουμε κανένα μέρος του. *(Σημειώστε ότι ο Θεός άλλαξε το όνομα του Αβραμ σε Αβραάμ μόνο αργότερα στην αφήγηση.)*

«5Ο Λωτ, που συνόδευε τον Άβραμ, είχε κι αυτός αποκτήσει πρόβατα, βόδια και σκηνές. 6Η χώρα όμως δεν επαρκούσε για να κατοικήσουν και οι δύο μαζί, γιατί τα υπάρχοντά τους ήταν πάρα πολλά. 7Οι βοσκοί του Άβραμ μάλωναν με τους βοσκούς του Λωτ. Στη χώρα τότε κατοικούσαν οι Χαναναίοι και οι Φερεζαίοι. 8Είπε λοιπόν ο Άβραμ στο Λωτ: «Ας μην υπάρχει διαμάχη ανάμεσά μας κι ανάμεσα στους βοσκούς μου και στους βοσκούς σου. Εμείς είμαστε αδέρφια.» (Γένεση 13:5-8)

Η δήλωση «είμαστε αδέρφια» έχει μια σημαντική προέκταση. Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι στη γη κατοικούσαν και άλλοι λαοί — οι Χαναναίοι και οι Φερεζαίοι — οι οποίοι θα μπορούσαν να γίνουν εχθροί τόσο του Άβραμ όσο και του Λωτ. Έτσι, ο Άβραμ υπενθύμισε στον ανιψιό του: «Αφού είμαστε συγγενείς, δεν έχουμε την πολυτέλεια να φιλονικούμε». Για ποιον λόγο έπρεπε να τα πηγαίνουν καλά; Επειδή είχαν εχθρούς που θα εκμεταλλεύονταν οποιαδήποτε διχόνοια ανάμεσά τους. Πόσο αληθινό είναι αυτό και για τον λαό του Θεού

στον κόσμο σήμερα! Ας συνεχίσουμε την αφήγηση, για να δούμε πώς συμπεριφέρθηκε ο Άβραμ απέναντι στον Λωτ.

«9Όλη η χώρα είναι στη διάθεσή σου. Ας χωρίσουμε, λοιπόν. Αν εσύ πας προς τα αριστερά, εγώ θα πάω προς τα δεξιά· κι αν εσύ πας προς τα δεξιά, εγώ θα πάω προς τα αριστερά». 10Ο Λωτ κοίταξε ολόγυρα και είδε την κοιλάδα του Ιορδάνη, που ποτιζόταν ολόκληρη μέχρι τη Σηγώρ. Πριν καταστρέψει ο Κύριος τα Σόδομα και τα Γόμορρα, η περιοχή ήταν σαν παράδεισος, σαν τη χώρα της Αιγύπτου. 11Διάλεξε λοιπόν για τον εαυτό του την κοιλάδα του Ιορδάνη και μετακόμισε προς τ' ανατολικά· έτσι χωρίστηκαν ο ένας από τον άλλο. 12Ο Άβραμ έμεινε στη Χαναάν και ο Λωτ έστησε τις σκηνές του ανάμεσα στις πόλεις της κοιλάδας, κοντά στα Σόδομα. 13Οι άνθρωποι όμως των Σοδόμων ήταν κακοί και πάρα πολύ αμαρτωλοί ενώπιον του Κυρίου. 14Αφού ο Άβραμ είχε αποχωριστεί από το Λωτ, ο Κύριος του είπε: «Σήκωσε τα μάτια σου και κοίτα ένα γύρο από τον τόπο που βρίσκεσαι, προς το βορρά και το νότο, προς την ανατολή και τη δύση. 15Όλη τη χώρα που βλέπεις θα τη δώσω σ' εσένα και στους απογόνους σου για πάντα. 16Θα σου δώσω τόσους πολλούς απογόνους σαν τους κόκκους της σκόνης στη γη. Αν ποτέ κανείς μπορέσει να μετρήσει τους κόκκους της σκόνης πάνω στη γη, τότε θα είναι δυνατό να μετρηθούν και οι απόγονοί σου. 17Σήκω να περιδιαβείς τη χώρα σε μάκρος και σε πλάτος, γιατί σ' εσένα θα τη δώσω».

(εδάφια 9-17)

Σε αυτό το απόσπασμα βλέπουμε την εκπληκτική ταπεινοφροσύνη του Άβραμ. Θέλω επίσης να δείτε τις βαθιές προεκτάσεις αυτής της ταπεινοφροσύνης. Ο Άβραμ ήταν ο πρεσβύτερος· ο άνθρωπος της εκλογής του Θεού, ο άνθρωπος με την ιδιαίτερη κλήση, ο άνθρωπος στον

οποίο ανήκε η κληρονομιά. Ο Λωτ ήταν ο ανιψιός του, ο οποίος, κατά κάποιον τρόπο, απλώς ακολουθούσε τον Άβραμ στην πορεία του.

Ωστόσο, όταν ήρθε η ώρα να χωρίσουν, ο Άβραμ δεν πήρε μια αλαζονική στάση. Δεν είπε: «Εγώ είμαι ο πρεσβύτερος, επομένως εγώ θα έχω την πρώτη επιλογή. Αυτό θέλω». Έκανε κάτι που πραγματικά με εκπλήσσει. Έδωσε ελεύθερα στον Λωτ την πρώτη επιλογή. Ο Αβραάμ είπε: «Ό,τι και να διαλέξεις, αυτό θα είναι δικό σου. Θα πάρω ό,τι έχει απομείνει». Δεν είναι αυτό ταπεινότητα; Και όμως, στα τελευταία εδάφια, βλέπουμε την ανταμοιβή της ταπεινοφροσύνης. Ας εξετάσουμε ξανά αυτά τα εδάφια.

«14Αφού ο Άβραμ είχε αποχωριστεί από το Λωτ, ο Κύριος του είπε: «Σήκωσε τα μάτια σου και κοίτα ένα γύρο από τον τόπο που βρίσκεσαι, προς το βορρά και το νότο, προς την ανατολή και τη δύση. 15Όλη τη χώρα που βλέπεις θα τη δώσω σ' εσένα και στους απογόνους σου για πάντα.....17Σήκω να περιδιαβείς τη χώρα σε μάκρος και σε πλάτος, γιατί σ' εσένα θα τη δώσω».

(εδάφια 14-15,17)

Μόνο μετά την πράξη της αυτοταπεινώσης είδε ο Άβραμ την κληρονομιά του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή βρισκόταν ακριβώς μέσα στην κληρονομιά, αλλά ο Θεός δεν του την είχε πραγματικά αποκαλύψει. Ο Θεός επέλεξε να του την αποκαλύψει μόνο αφού ο Άβραμ ταπεινώθηκε μπροστά στον νεότερο ανιψιό του, τον Λωτ. Τι υπέροχη εικόνα της ανταμοιβής της αυτοταπεινώσης! Βλέπετε, ο Θεός παρακολουθεί τις πράξεις μας, βλέπει τα κίνητρά μας και πάντοτε ενεργεί σύμφωνα με αυτή την αρχή: εκείνος που ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί.

Ο Ιακώβ υποκλίνεται

Το δεύτερο παράδειγμα αυτοταπεινώσης προέρχεται από τη ζωή του Ιακώβ. Θέλω να σας δείξω πώς ο Ιακώβ δεν μπορούσε να επιστρέψει στην κληρονομιά του, παρά μόνο αφού ταπεινώθηκε — όχι μόνο μπροστά στον Κύριο, αλλά και μπροστά στον αδελφό του, τον Ησαΐ.

Αρχικά, ο Ιακώβ είχε σφετεριστεί τα πρωτοτόκια του Ησαΐ με ένα μάλλον ύπουλο τέχνασμα. Στη συνέχεια, είχε ενεργήσει σκόπιμα με δόλο για να αποκτήσει την ευλογία του πατέρα του — και αυτή η τακτική δεν τον οδήγησε

πουθενά. Ως αποτέλεσμα αυτών των δύο δόλιων και σκληρών ενεργειών, αναγκάστηκε να φύγει από την κληρονομιά του ως φυγάς, έχοντας στο χέρι του μόνο μια ράβδο. Τα επόμενα είκοσι χρόνια τα πέρασε στην εξορία, εργαζόμενος ως υπηρέτης για τον θείο του, τον Λάβαν. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της εξορίας του και μέσα από την υπηρεσία του, ο Θεός ευλόγησε τον Ιακώβ, δίνοντάς του τόσο οικογένεια όσο και μεγάλη περιουσία. Κάποια στιγμή, ο Κύριος μίλησε στον Ιακώβ και του είπε: «Τώρα ήρθε η ώρα να επιστρέψεις στη γη που υποσχέθηκα να σου δώσω.»

Παίρνοντας μαζί του τις γυναίκες του, τα παιδιά του και τα κοπάδια του, ο Ιακώβ έστρεψε το πρόσωπό του προς τη δύση και πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Όταν έφτασε στα σύνορα της γης που του είχε υποσχεθεί ο Θεός, έζησε μια αξιοσημείωτη εμπειρία. Η Αγία Γραφή μάς λέει ότι ένα βράδυ, όταν ο Ιακώβ ήταν μόνος, ένας άγγελος πάλεψε μαζί του — στην πραγματικότητα, πάλεψε μαζί του όλη τη νύχτα. Ωστόσο, ο Ιακώβ ήταν τόσο δυνατός με τις δικές του δυνάμεις, ώστε ο άγγελος δεν μπορούσε να τον νικήσει. Τελικά, ο άγγελος απλώς άπλωσε το δάχτυλό του και άγγιξε τον μηρό του Ιακώβ, βγάζοντάς τον από τη θέση του — και κάνοντάς τον ανήμπορο. Ως αποτέλεσμα, ο Ιακώβ προσκολλήθηκε στον άγγελο και τον ικέτευσε για την ευλογία, και ο άγγελος τού την έδωσε. Από εκείνο το σημείο και έπειτα, όμως, ο Ιακώβ περπατούσε πάντα κουτσαίνοντας. Τι σημαίνει το κουτσό περπάτημα; Σημαίνει το τέλος της δικής μας δύναμης και της δικής μας αυτοπεποίθησης. Είναι η αναγνώρισή μας ότι δεν μπορούμε να προχωρήσουμε παρά μόνο εξαρτώμενοι από τον Κύριο.

Μετά από αυτή τη συνάντηση με τον άγγελο, ο Ιακώβ έπρεπε ακόμη να συναντήσει τον αδελφό του, τον Ησαύ, ο οποίος βρισκόταν ακριβώς στην άλλη πλευρά της διάβασης του ποταμού. Είχε ακούσει ότι ο Ησαύ ερχόταν να τον συναντήσει με τετρακόσιους ένοπλους άνδρες και είχε τρομοκρατηθεί. Πίστευε ότι αυτό θα σήμαινε το τέλος του ίδιου, της οικογένειάς του και όλων όσων είχε. Αλλά ας δούμε τι συνέβη στην πραγματικότητα, διαβάζοντας τη Γένεση 33:1-4:

«1Ο Ιακώβ κοίταξε πέρα και είδε τον Ησαύ να έρχεται με τετρακόσιους άντρες μαζί του. Τότε μοίρασε τα παιδιά στη Λεία, στη Ραχήλ και στις δύο δούλες. 2Έβαλε μπροστά τις δούλες με τα παιδιά τους, έπειτα τη Λεία με τα παιδιά της, και ύστερα

τη Ραχήλ με τον Ιωσήφ. 3Ο ίδιος πέρασε μπροστά και προσκύνησε στη γη εφτά φορές πριν πλησιάσει τον αδελφό του.

4Τότε ο Ησαύ έτρεξε να τον συναντήσει και τον αγκάλιασε· έπεσε στο λαιμό του και τον φιλούσε κι έκλαιγαν μαζί».

Βλέπετε αυτή την όμορφη εικόνα; Εδώ είναι ο Ιακώβ, ο άνθρωπος στον οποίο ανήκαν τα πρωτοτόκια, η ευλογία, ολόκληρη η κληρονομιά. Ήταν εκείνος που είχε παλέψει με τον άγγελο και είχε συναντήσει τον Κύριο. Ήταν ο άνθρωπος της εκλογής του Θεού. Από την άλλη πλευρά, ερχόταν να τον συναντήσει ο Ησαύ — ο σαρκικός άνθρωπος, ο άνθρωπος που περιφρόνησε την ευλογία του, ο άνθρωπος τον οποίο ο Θεός δεν μπορούσε να δεχτεί εξαιτίας της λανθασμένης στάσης του απέναντι στα πνευματικά ζητήματα. Κι όμως, όταν συναντήθηκαν, ο Ιακώβ, ο πνευματικός άνθρωπος, προσκύνησε επτά φορές μπροστά στον προσβεβλημένο αδελφό του.

Τι σημαίνει ο αριθμός επτά; Μιλά για το Άγιο Πνεύμα. Μιλά για την ταπεινοφροσύνη που ενεργείται από το Άγιο Πνεύμα. Ο Ιακώβ είχε μάθει το μάθημα: είχε ανακαλύψει ότι η υπερηφάνεια δεν θα τον οδηγούσε πουθενά. Είχε ταπεινωθεί μπροστά στον άγγελο, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό. Τώρα ο Ιακώβ ταπεινώθηκε μπροστά στον αδελφό του. Η αυτοταπεινώσή του έφερε συμφιλίωση με τον αδελφό του και άνοιξε τον δρόμο για να εισέλθει με ασφάλεια στην κληρονομιά που ο Θεός είχε υποσχεθεί.

Βλέπουμε ότι, παρόλο που ο Θεός είχε υποσχεθεί την κληρονομιά, ο Ιακώβ δεν μπορούσε να την αποκτήσει παρά μόνο αφού ταπεινώθηκε τόσο μπροστά στον Θεό όσο και μπροστά στον αδελφό του.

Ένα Βήμα που Πρέπει να Κάνουμε;

Επιτρέψτε μου να ολοκληρώσω αυτή τη διδασκαλία με ένα ερώτημα: Υπάρχει κάποιο βήμα που ο Κύριος θέλει να κάνετε ως ανταπόκριση σε όσα μόλις διαβάσατε; Ίσως, όπως ο Αβραάμ, ο Κύριος σας καθοδηγεί να ανταποκριθείτε με ταπεινοφροσύνη, προκειμένου να λάβετε ένα μεγαλύτερο μέρος από την κληρονομιά που έχει για εσάς. Ή ίσως, όπως ο Ιακώβ, υπάρχει ένα ζήτημα συμφιλίωσης με κάποιον, για το οποίο αναμένει από εσάς ένα βήμα ταπεινοφροσύνης.

Όποιο κι αν είναι αυτό, σας ενθαρρύνω να ρωτήσετε τον Κύριο ποια ανταπόκριση θέλει από εσάς. Και έπειτα — οπωσδήποτε — κάντε το βήμα που σας καθοδηγεί να κάνετε.

Διδακτική Επιστολή

Κείμενο Κηρύγματος: TL-L101-100-GRE

Τελευταία Ενημέρωση: 23 Sept 2026

Ιστοσελίδα: [Derekprince.com/el/resources](https://derekprince.com/el/resources)

“«Το Άγιο Πνεύμα ξέρει
τον δρόμο, γιατί Αυτός
είναι που χάραξε τον
χάρτη.»”

Derek Prince

[Derekprince.com/el/resources](https://derekprince.com/el/resources)